



Pra. 3. num. 24.

22

Q. D. E. V.

DISSERTATIO

DE

BELLO PVNITIVO

17576.

SECVNDVM JVS NATVRÆ

HAVD ILLICITO

QVAM

FORTVNANTE SVMMO NVMINE

ET

AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM ORDINE CONSENTIENTE

IN ACADEMIA VARNO-BALTHICA

PRAESIDE

JOANNE GEORGIO QVISTORPIO

PHILOSOPHIAE MAGISTRO ET SOCIETATIS DVCAE
TEVTONICAE, QVAE JENAE FLORET, SODALI

A. R. S. c1800CLVII. DIE OCTOBR.

PVBLICAE ERVDITORVM DISQVISITIONI SVBJICIET

HERM. FRIDERICVS EPHRAIM BEKMANNVS

MARLOVIO-MEGAPOLITANVS

PHILOSOPH. ET LL. CVLT.

ROSTOCHII,

TYPIS ANTON. FERDIN. RÖSENIANIS.





DISSERTATIO PHILOSOPHICA:
DE
BELLO PVNITIVO SECVNDVM
IVS NATVRAE HAVD ILLICITO.

§. I.

Hominum in statu naturali consideratorum eam esse conditionem, ut alios in possessione atque usu eorum, quæ ad rō suum pertinent, turbandi, adeoque lædendi conatum sæpe sæpius arripiant, quas quidem læsiones adgressus efficaciter avertere perfecte sit obligatus, nisi rerum humanarum inscius temere negabit. Quæ quum ita sint, non potest non, quin status, quo homines conatu efficaci sibi invicem mala infligendi cupiditate flagrant,

A 2

inde



inde oriatur. Hic dicitur bellum, cujus intrinsecam constitutionem ulterius jam sumus exposituri.

Corol. Vix est, ut dicamus, nos ab eorum abesse sententia, qui cum CICERONE (a) *quamvis certationem per vim* bellum vocarunt, quum ex §. id satis intelligatur. Hi enim terminum, *bellum* ceu actum interpretantur, quem nos gravissimis rationibus adducti, cum GROTIUS (b) per statum determinavimus.

Schol. Convenit autem definitio belli, quam præeunte ill. DARJES (c) nostram fecimus, cum notione GROTII, qui (d) *bellum ceu statum per vim certantium* explicat. Nec minus, præter b. KOEHLERUM (e) consentientem habemus celeberrimum WOLFIVM (f) qui *belli* nomine *statum hominum* salutat, *quo jus suum per vim persequitur adversus alios*, cui quidem notioni, quamvis terminus, *jur*, indeterminate positus eam ingrediatur, non est, quod objicias, ad injusta pariter atque illicita illud quoque esse extendendum. Ad actiones enim moraliter possibiles, id est, legibus haud repugnantes facultas moralis ejusque exercitium restringi tantum potest per princip. I. N. non vero ad moraliter impossibilia, quorum obligatio, ex quo oritur jus, nulla potest concipi. Priori igitur

(a) de offic. l. 1. c. 11.

(b) Jure B. & P. l. 1. §. 2. n. 11.

(c) institut. jurisprud. universal. §. 358

(d) l. c.

(e) exercitat. J. N. §. 806.

(f) J. N. P. I. Cap. III. §. 1302.

derivari poterit. Dantur porro læsiones imminentes, ad quas retardandas naturaliter obligati sumus, en fundamentum *belli defensionis*! quæ quidem læsiones imminentes, quum morales vel non morales dici queant, ex his *bellum* oritur *nude defensionis*, ex illis vero bellum *punitivo* seu *vindicativo defensionis*, cujus iustitiam in sequentibus demonstrandi animus est.

§. III.

Hæc autem meditanter, non possumus non, quin HUGONEM GROTIUM, de jure Naturæ & Gentium doctorem meritissimum antesignanum prædicemus, cujus studio, de bello punitivo maxime controverso dicenda primum in ordinem sunt redacta. Quamvis enim ARISTOTELI suo jam tempore eadem mens fuerit, & hic summis principibus jus puniendi concedens, quædam de illo præfatus sit, GROTIUS tamen pro more suo, id est, solidissime casus explicans magis determinavit, in quibus bellum punitivum principiis sanæ rationis repugnaret, tantum abest, ut potius justum atque licitum sit pronuntiandum. Ita autem ille (g): *Plane quot actionum forensium sunt fontes, totidem sunt belli; nam ubi judicia deficiunt, incipit bellum. Dantur autem actiones ob injuriam non factam, aut ob factam.*

clam. Ob non factam, ut qua petitur cautio de non offendendo, item damni infecti, & interdicta alia ne vis fiat. Factam, aut ut reparetur, aut ut puniatur: quos duos obligationum fontes recte distinguit Plato nono de legibus. Plerique tres bellorum statuunt justas causas, defensionem, recuperationem rerum & punitionem, quae tria in Camilli ad Gallos denunciatione invenias: omnia, quae defendi, repeti & ulcisci fas est. Alio autem loco (b) haec verba leguntur: Ne, qui laesus ab eo, cui intererat non peccatum esse, malum patiatur, tribus modis curari potest: primum si tollatur qui deliquit, deinde si vires nocendi ei adimantur: postremo, si malo suo dedoceantur delinquere, quod cum emendatione conjunctum est. Ne ab aliis puniatur, qui laesus est, punitione non quavis, sed aperta atque conspicua, quae ad exemplum pertinet, obtinetur. Ad hos ergo fines, & intra aequi terminos si dirigatur vindicatio etiam privata, si ius naturae, id est, abductum a legibus divinis humanisque, & ab his, quae non necessario rei accedunt, respicimus, non est illicita: sive fiat ab ipso, qui laesus est, sive ab alio, quando hominem abs homine adjuvari naturae est consentaneum cet.

§. V.

(b) Lib. II. cap. XX. §. VIII.

Quæ quidem verba magni illius doctoris penitus considerantes, per sublationem delinquentium, si quid recte judicamus, bellum indigitari reparativo punitivum omnino existimamus §. III. Nonne enim damna sunt illata? notio *delinquentium* nostra ex sententia hanc nec aliam admittit interpretationem, qui actus quum vitiosus simul esse possit, jus postulandi præstationem damni æque facile inde concipitur, quam jus puniendi. Hoc constituit obligationem bellum gerendi, quod reparationem cum punitione respicit & ad sublationem usque, si aliter obtineri nequit, cujus justitiam nemo, nisi quodcumque bellum injustum pronuncians, & jus, quod cuilibet læso in lædentem in infinitum competit, in dubium vocans, temere adculabit. GROTIUM itaque hanc thesin defendentem a paucissimis impugnatum esse, quis est, qui miretur?

Coroll. Equidem celeb. SCHMIDT (i) præ primis GRO-
TIO contradixit, & persuavus, inter principes atque sub-
ditos, superioritate territoriali destitutos, quæ sola bella
gerendi justam causam ipsius ex sententia suppeditat, nul-
lum concipi posse bellum reparativo punitivum quin po-
tius nomen pænæ hic tantum obtineat, ad stipulari noluit.
Confunditur autem a viro doctissimo, ut cum maxime
reve-



reverendo GVNNERO (k) loquar, bellum sic dictum publicum, cujus notionem ingreditur superior, cum bello in genere, quod hanc determinationem minus respicit. Nonne enim ipse superior respectu subditorum superioritate plane indignum se reddere potest? respondeat huic quaestioni ill. GLAFEY (l), cujus verba sequentem in modum fluunt: Ein Souverain kan die Grenzen seiner Herrschaft durch öffentliche Tyrannei und Zwang der Gewissen dergestalt überschreiten, daß er dadurch seine Herrschaft verliere, und die Unterthanen in den statum und libertatem naturalem zurück kehren, mithin einer solchen Gewalt die Waffen entgegen setzen können cet.

§. VI.

Progredimur ad alteram belli punitivi speciem, quæ privationem virium nocendi quam maxime urget, & ex jure defensionis ultimato originem ducit. Bellum enim defensivum ob læsiones imminentes geritur avertendas, quibus lædens nos adficiendi conatum habet efficacem. Qui conatus, quamvis non semper sit vitiosus, leges tamen moraliter violare adeoque poenæ notam effugere nequeat, bellum dari defensivo punitivum

(k) dilucidat. J. N. & G. ill. Darjes P. V. §. 365. p. 415;

(l) Jure N. & G. pag. 91.

nitivum & quidem justum, insimul quoque evictum est.

§. VII.

Restat autem ponum eridos, quod emendationem populi delinquentis tamquam causam belli punitivi venditat justam. Forsitan hoc non ens, cujus nullae sunt adfectiones, plurimorum vestigia premens, vocabis, quo jure videbitur? quum realitas ejus secundum principia juris naturalis firmissimis corroborari potest argumentis. Generalem probationem ita accipe: juris naturae est, ut perfectionibus societatis humanae hominumque vivamus convenienter, eaque operemur, quae ad illorum perfectiones conservandas, nec non augendas necessario requiruntur. Populi leges moraliter agendo violantes redduntur imperfectiores. Quum igitur obligatio ad finem semper det obligationem ad media sufficientia per princip. J. N. insimul etiam negari nequit, obligationem adesse naturalem, ea adhibendi media, quibus conatus illorum leges moraliter violandi potest infringi. Media sunt vel coactiva, vel non coactiva. Ad illa mala referuntur consecutaria, ob moralem legum violationem transgressoribus inferenda, quae dicuntur poenae. Ponamus igitur, media non coactiva ad impediendos conatus moraliter violandi leges haud sufficere, per

ex-

expletionem juris media coactiva sive pœnæ adhibeantur, necesse est.

Coroll. Quæstio si movetur; quænam delicta secundum jus naturæ objectum constituere juris punitivi; responsio est in promptu, ea scilicet, quorum consummatio mediis coactivis impediri potest. Quum enim cessante fine, id quoque cessare debeat, cujus est finis, immediate sequitur, juris puniendi exercitium eo in casu, quo in finis pœnæ, emendationem puto, obtentu plane impossibilis pronunciandus est, minus locum invenire posse.

§. VIII.

Verum enim vero quamvis principia §. præced. in se spectata juris nominentur imperfecti, ad perfectum tamen ea transire sequens corroborabit argumentatio. In collisione malum minus, quod respectu majoris ceu bonum considerandum venit, malo majori præferendum esse haud ægre concedes. Ponamus itaque, populos delinquentes iterum iterumque alios turbasse, præsumtio adest, maximaque probabilitate, quæ primum certitudinis constituit gradum, colligitur, ipsos in posterum ab illatione malorum non destituros, sed e contrario, data quidem occasione, turbatorum numerum esse aucturos. Quæ quum ita sint, nil, opinor, impedit, quo minus jus puniendi

B 2

exer-



exerceatur, ipsique delinquentes ad consummationem delictorum avertendam in talem redigantur statum, quo amplius nocere haud valent. In univ[er]so enim cujus respectum præcepta juris naturalis plus una vice nobis injungunt, si rem consideras, illationem malorum ob perfectiones exinde concipiendas, non esse æquiparandam delictorum consumptioni, adeoque malum minus ceu bonum respectivum hic præferri, facili negotio adsequeris. Accedit, quod in hac illatione malorum nihil absurdi, nec principiis sanæ rationis deprehendatur repugnans. Si enim adesset contradictio, vel in pœnis, quibus populi, leges moraliter violantes adficiuntur, lateret, vel in eo, quod superioritate destituti populis delinquentibus pœnas infligant; tertium enim non datur. Jam vero utrumque falsum pronunciamus. Quæcumque enim operatio quam plurimas producit perfectiones, ea minus est negligenda. Jam vero illationem pœnarum quam plurimas perfectiones producere, absque errandi periculo, subsumere possumus. Ergo, illationem pœnarum minus esse negligendam concludimus. Majoris propositionis veritatem sua luce radiare, quilibet principium juris naturalis adæquatam, perfectionibus videlicet convenienter vivas, in dubium haud vocans facile largietur. Ad evincendam vero propositionem minorem provocare liceat ad quotidianam experien-

perientiam, qua testante legibus morem haud gerentes, a magistratu in exemplum simul aliorum, vario modo puniantur ut ex pœnis ad sui emendationem motiva depromant. Quis autem sanæ mentis ejusmodi conamina, quum finis ille haud raro obtineatur, rationi pronuntiabit adversa? forsan tamen secundum membrum ita est comparatum, ut nullo modo admitti queat? intrepide ejus oppositum defendentes evidentum dare studebimus, refutando objectiones palmaria a permultis magni nominis viris formatas, e quibus SAMVEL. PVENDORFIVM (m) adlegasse sufficiat, id quod fiat §§. sequentibus.

§. IX.

Dissentit autem a nobis magnus ille jurisprudentiæ universalis restaurator, quoniam jus puniendi solummodo ex superioritate imperii derivandum esse sibi persuadet. Audiamus ipsius verba, sequentis quidem tenoris (n): *Fixum nobis sedet, potestatem pœnas sumendi esse partem imperii, adeoque neminem posse pœnam proprie dictam alteri imponere, nisi qui in ipsum imperium habet.* Licet enim, posita hominum
malitia

B 3

(m) J. N. & Gent. lib. VIII. cap. III. §. VII.

(n) l. c.

malitia & ad alios ledendos proclivitate, ad conservandam inter homines socialitatem necessum sit pœnas exerceri; quilibet autem actiones suas ad socialitatem, tamquam bonum universi generis humani referre debeat: tamen non sequitur, singulos debere quoslibet actus ad socialitatem facientes exercere, qui scilicet utiliter exerceri nequeunt, nisi positis requisitis. Sicuti & imperio inter homines opus est; nec tamen quilibet in quoslibet illud exercere potest aut debet. cet.

§. X.

Monitum hocce a PVPENDORFIO doctissime excogitatum, debita qui perpendit attentione, non poterit non, quin principia, ex quibus ille argumentatur, partim nobis favere, nostraque de origine juris puniendi sententiæ nil quidquam derogare, partim vero nobis opposita non regulis justæ sed prudentiæ adnumeranda esse fateatur. Quid enim verba: posita hominum malitia & ad alios ledendos proclivitate ad conservandam inter homines socialitatem necessum est, pœnas exerceri, & quemlibet actiones suas ad socialitatem, tamquam bonum universi generis humani referre debere, quid, inquam, aliter sibi volunt, quam §. VIII. a nobis defensa, omnes omnino homines naturaliter nimirum obligatos esse ad ea operanda, quæ ad perfectiones aliorum vel conservandas vel

vel augendas necessario requiruntur, qua ex obligatione, posita hominum malitia & ad alios laedendos proclivitate, immediate jus puniendi derivatur? Quod reliquum est in argumento acutissimi nostri dissentientis, regulæ prudentiæ ejus observationem inculcant. *His enim convenientius esse, ut cum ill. DARJES loquar (o) singulis ejusmodi juris exercitium non relinquere, sed hoc in quosdam transferre, hoc non negamus, sed quid inde? necessitas illa atque obligatio, de quibus sermonem fecit Puffendorfius, locum quoque habet in statu naturali. Ex necessitate illa atque obligatione deduxit jus puniendi sed quis est in statu naturali superior? ipse itaque Puffendorf, ob principia, quæ sumit, ea concedere debet, quæ impugnavit.*

Coroll. Veritas thesisi nostræ, quæ de superioritate imperii adeo sollicita non est, ut cum celeberrimo Viro ad juris puniendi exercitium necessario imperantem sive personam de actionibus reliquorum pro arbitrio proprio disponendi gaudentem, requirat, veritas, inquam, magis ex exemplo elucescet, quod quidem e formâ civitatis democraticæ, in qua totus populus imperium obtinet, desumptum est. Juris puniendi exercitium & in
hac

(o) Observat. juris natur. social. & gent. Vol. II. Observat. LXXVI

hac abrogari non posse, quoniam nullo non tempore defunt, qui leges civitatis moraliter violant, facile concedis. Cuiam vero competit jus? si regeris, imperanti, scire cupio, quinam civium in democratia viventium hoc nomine sit salutandus? sin vero commuse admittis imperium, quo in dirigendo actiones civium delinquentium omnes æqualia habent jura, idem est, quod nos sine convictione haud defendimus.

§. XI.

Pergit autem laudatus ille PVFENDORFIVS sequentia nobis opponere: *non omne, ait, malum, quod ob antegressum peccatum infertur, pœna est, sed quod ante denunciatum, & post cognitionem delicti impostum fuit.* Sed ad hanc objectionem refutandam, quum in foro naturali, non autem civili, versemur, liceat nobis verba GROTII, quum optime hic quadrent, adlegare (p) quæ sequentem in modum fluunt: *ante legem pœnalem (legem positivam) constitutam, dubium non est, quin pœna locus esse possit, quum naturaliter qui deliquit, eo in statu est, ut licite puniri possit.* Ne vero contra præcepta logices ex præjudicio auctoritatis argumentemur, dicendum, quod res est. Ante

(p) J. B. & P. I. II. cap. XX. §. XXII.

Ante omnia igitur PVEENDORFIO, nisi nos omnia fallunt, probare incubisset, malum ob delictum ategressum aliis quidem illatum pœnæ notam effugere, quod nos negare audemus, & deinde pœnam denuntiata a superiore post cognitionem delicti semper delinquenti inferri, quod iterum, regulis prudentiæ in consilium adhibitis, universaliter non erit adferendum. Quæ quum ita sint, ipsius argumentum petitione, quam Logici vocant principii, laborare fatendum est.

§. XII.

Palmariis PVEENDORFII meditationibus, ex quibus reliquæ deduci possunt, prolatis, unicum quod plurimos dissentientes offendit, cui & ipse GROTIUS (q) suffragari videtur, subjungemus. Continet autem illud tritissimam regulam: *nocens aequè nocentem puniendi minus habet jus* quod quidem nos hoc loco negamus, atque pernegamus. Admissa enim ratione, qua jus aliquod determinatur, ponitur ipsum jus, & durante illa, hoc tolli nequit. Jam vero æquè nocens ea hominibus obstrictus manet obligatione

ex

(q) Lib. II. cap. XX. §. IX. XI.



ex qua jus puniendi descendit. Ergo & nocenti jus
aeque nocentem puniendi denegari haud poterit. Fin-
gas tibi in hujus veritatis illustrationem magistratum
vitiosum, cui jus delicta puniendi concedes vel non.
Si posterius, idea magistratus removeretur. Posito
enim magistratu ponitur quoque jus, quod ipsi com-
petit, bonas actiones scilicet remunerandi, malas ve-
ro poena adficiendi. Si autem admittitur illud, statim
patebit, ejusmodi magistratui vitioso jus puniendi non
ex regulis justi solum, sed & ex regulis competere
honesti, quoniam peccatum in eo non est quaren-
dum, quod ille puniat, quin potius similia commit-
tendo absolvatur. Et hac ratione genuinus quoque
verborum sensus, SERVATORIS pariter atque PAV-
LI a GROTIO (r) prolatorum determinari poterit:
SERVATORIS (s) quæ ita sonant: *qui vestrum* (Ju-
dæorum scilicet, quorum mores hoc ævo adeo corrup-
ti erant, ut qui sanctissimi videri volebant, in adul-
teriis & similibus flagitiis volutarentur, ut videre est
Rom, II, 21. seq.) *sine peccato est*, id est, eadem haud
committit, *primum lapidem mittat*, & PAVLI (t) qui
sequentibus utitur verbis: *Quapropter inexcusabilis es,*
o bo-

(r) J. B. & P. I. II. cap. XX. §. III.

(s) Joan. cap. VIII. 7.

(t) Rom. cap. II. 1.

o homo, quisquis es, qui iudicas: nam hoc ipso, quod iudicas alterum, te ipsum condemnas; eadem enim facistu quæ iudicas.

Schol. Plura qui desiderat argumenta bello punitivo opposita, adeat ill. DARJES (u), nec non doctissimum DR. GEORG. ADAM. REYHER (v) qui potiora huc spectantia solidissime refutarunt.

§. XIII.

Supereft, ut paucis utilitatem veritatis ventilatæ inquiramus. Degimus in civitate, qua in, communi admissio imperio, juris puniendi exercitium in imperantes transferimus. Disputatio ergo de origine juris puniendi ex obligatione naturali derivata, nullius forsitan usus est in diebus nostris. Verum enim vero, quamvis antecedentis veritas in dubium vocari nequeat, consequentia tamen evicta nondum est reddita. Primo enim a principiis stabilitis decisio questionis: utrum, civitate constituta, jus puniendi, an vero exercitium huius juris a civibus in principem sit translatum, & quidem prius si spectes, affirmativa dependet. Se-

C 2

cundo

(u) supra laudatis observat. juris nat. [oc. & gent. observat. LXVI p. 334 seq.

(v) commentat. de bello punitivo inter gentes jure gent. licito Halle 1744.

Secundo ex dictis dirimi potest quaestio quam maxime
controversa: num quaedam gens jure gaudeat gentem
ob delicta vel contra se ipsam, vel contra alios com-
missa puniendi, & quae sunt reliqua.

§. XIII.

Plura de hac materia gravioris momenti dicenda
alii reservamus tempori, & scopo nostro in praesenti
fatisfecisse existimantes, nihil magis habemus in votis,
quam ut B. L. de bello punitivo secundum jus natu-
rae haud illicito prolata aequi bonique consulere, & ad-
plausu suo non plane indigna judicare velit.



Corollaria.

Ex puris particularibus interdum aliquid sequitur.

Qui syllogistice disputandi methodum rejiciunt, ex illorum numero sunt, quibus omne, quod vetustatem & scholam sapit, nauseam movet, nulla commoditatis ratione habita.

Accidens fieri essentiale rei, non repugnat.

De ente infinito formari nequit definitio realis.

Constitutiva individui sunt determinationes **essentiales**, non vero accidentales.

Subordinantur a parentibus filii filiæque matrimonio, non ex pacto solum, sed & per naturam.

Dispensatio a legibus naturalibus plane est impossibilis.

Non omnia falsiloquia sunt contra jus naturæ.

Civem innocentem, qui propriam salutem temporariam totius civitatis inevitabili interneconi præferre audet, innocentiam suam iniquitatis vicio commaculare, tuto adserere possumus.

Possidentes jure suo meritoque beati vocantur, & quo gravius & illustrius bonum aliquis possidet, eo majori quoque jure beatus est prædicandus.

Qui contra conscientiam, quamvis erroneam agit, ille peccat.

Qui obligatus est ad felicitatem suam in altius promovendam, ille quoque ab obligatione, ad meditationem de statu suo diligenter instituendam, liberari nequit.



VIRO
PRAECLARISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
DOMINO
HERMANN. FRIDERIC. EPHAIM.
BEKMANNO
FAVTORI ET AMICO SVO COLENDISSIMO

S. P. D.

P R A E S E S.

Læderem TVAM, qua insigniter polles, modestiam, si in laudes, quibus mirifice exornatus omnium, qui litteris pariter ac virtutibus favent, amorem mereris atque benevolentiam, excurrere, debitaque TIBI impertire vellem præconia; TIBI, inquam, qui in nostra Musarum sede per annum, & quod excurrit, non sine gloria scientiis militasti, & Doctoribus TVIS, quibus pro benevolentia plane singulari & me adnumerare volueris, Auditorem TE exhibuisti diligentissimum, gratissimumque, Gratulantis ergo ob publicum eruditio-

ditionis, quod exhibebis, specimen, vices tantum suscipiam,
& insigni voluptate perfusus, quod in PERSONA TVA,
AMICE oculissime! certaminis focus, qualem umquam ex-
opto, mihi contigerit, honorem de conatibus laudatissimis
certissime obtinendum augurabor.

Faxit Deus moderator hujus universi benignissimus, ut
cuncta TIBI ex voto eveniant, avertat abs TE pro clemen-
tia sua omnes sinistrioris fortunæ casus, & tantam lætandi
materiam TIBI ad optima quævis adspiranti, in posterum
concedat, quantam haud ita pridem obitum maxime venera-
bilis *Domini* PARENTIS TVI dolendi causam habuisti, quo
congratulandi mox mox mihi enascatur occasio. Quod reliquum
est, macte virtute TVA, & quod in votis habeo primis me
TVI studiosissimum amare pergas; & sic iterum iterumque
Vale. Scrib. die XI. m. Octobris A. R. S. MDCCLVII.



Rostock, Diss., 1755-58

X. 2284307

ULB Halle

3

005 047 935





Pra. 3. num. 24.

22

17576.

Q. D. E. V.
DISSERTATIO
DE
BELLO PVNITIVO
SECVNDVM JVS NATVRÆ
HAVD ILLICITO

P. 456
QVAM
FORTVNANTE SVMMO NVMINE
ET
AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM ORDINE CONSENTIENTE
IN ACADEMIA VARNO-BALTHICA
PRAESIDE

JOANNE GEORGIO QVISTORPIO
PHILOSOPHIAE MAGISTRO ET SOCIETATIS DVCALES-
TEVTONICAE, QVAE JENAE FLORET, SODALI

A. R. S. ~~cl~~ccclvii. DIE OCTOBR.
PVBLICAE ERVDITORVM DISQVISITIONI SVBJICIET
HERM. FRIDERICVS EPHRAIM BEKMANNVS

MARLOVIO-MEGAPOLITANVS
PHILOSOPH. ET LL. CVLT.

ROSTOCHII,
TYPIS ANTON. FERDIN. RÖSENIANIS.

